

PSPV-PSOE: junta d'accionistes a Alacant

En el tercer congrés encara volien construir el «país»

/Arxid

Joan Lerma seguirà de cap

Ho havia dit **Felipe Guardiola** el 2 d'abril: «No hi ha grans diferències de projecte polític. Es tracta de decidir les persones més adequades per a tirar-lo endavant». Dit d'una altra manera: en el Congrés del PSPV-PSOE que se celebra del 19 al 21 a Alacant les bufetades vindran a l'hora de decidir qui mana. De decidir-ho formalment, perquè, en realitat, tot hi arribarà més o menys ben lligat.

Era dimarts i Guardiola, vice-president i conseller de Governació de la Generalitat valenciana, ofería un dinar als mitjans de comunicació. La presentació d'un llibre publicat pel seu departament sota el títol *Consultas populares en la Comunidad Valenciana*, n'era el motiu. En el text s'inclouen quadres i gràfics sobre referèndums i eleccions entre els anys 1976 i 1983. La publicació presenta unes característiques peculiars, la més cridanera de les quals —a més dels coloretos de les computadores— és l'interès que l'equip que l'ha elaborat demostra pel CDS de **Suárez**.

Així, en el quadre corresponent a les eleccions generals de 1982 figuren les quatre primeres forces polítiques, d'acord amb els seus resultats al País Valencià: PSOE, Coalició Popular, PCE i UCD. En les autonòmiques de 1983, la UCD ja havia desaparegut i apareix el CDS com a quarta força.

Curiosament, però, aquesta formació fou també cinquena en aquesta segona consulta.

En concret, obtingué 22.000 vots menys que la **Unitat del Poble Valencià (UPV)**, opció nacionalista marginada del parlament autònom gràcies a l'obstacle del 5 % exigít a l'Estatut. El mínim que se'n pot dir, per tant, és que aquest estudi electoral pateix d'uns «defectes tècnics» que falsegen la realitat del país. Als tècnics del Consell, se'ls traspaperen amb massa facilitat les dades.

Guardiola ho té molt clar

/Jordi Vicent

La UPV, absent al parlament i als estudis de les conselleries, no ho és al carrer ni en les cabòries dels protagonistes de la crisi comunista. Quinze seus obertes en diferents localitats valencianes i 1.500 afiliats, segons dades actualitzades de l'organització, amb una constant tendència al creixement, la fan abellidora.

Per això, els del PCPV hi compten als seus càlculs. Mentre els **gerardistes** la situen com a referència bàsica en la seua proposta de convergència electoral, els **carrillistes** s'apressen a desqualificar la iniciativa i els mètodes interns dels contricants.

Simptomàticament, **Antonio Palomares**, que tracta de mantenir un peu en cada bàndol (per a deixar-se caure del costat vencedor), considera inacceptable el pacte amb una opció que manté «la catalanitat d'allò valencià». La UPV, mentrestant, va a la seua, i ha dedicat l'Assemblea del País del passat dia 30 de març a preparar l'estratègia sobre les eleccions, a les quals té la intenció de presentar-se mantenint les pròpies sigles.

La gresca comunista segueix cremant etapes. Atrapats en una dialèctica autodestructiva, amb els durs bloquejats i retirats els poders legals del Comitè Central del PCE, els comunistes valencians viuen hores dramàtiques. «Grupuscles fraccionals», «dissidents», «conspiradors» i tota

Adolf Beltran

una antologia de les catacumbes del llenguatge sectari han ressuscitat enmig de la debacle.

Un debacle que el «partido único», el PSOE, es mira amb la distància arrogant del qui viu ben instal·lat. Situació que no els impedeix de batallar per un lloguer millor a dins del gran paraigua. Ho havia dit **Guardiola**: les persones. I els socialistes dedicaren les vacances de Pasqua, amb un ull en la sueca que es rostia els pits sobre la platja i l'orella al telèfon, a conspirar aliances i a pactar la nova executiva. Amb

Ciscar prepara el seu futur

un clar vencedor, si el temps i l'autoritat no decideixen una altra cosa:

Cebrià Ciscar.

L'actual conseller de Cultura ha sabut jugar bé les seues cartes i guanyar la confiança de Madrid, mentre la perdia **Lerma**. Això no obstant, en un partit on el control de parcel·les de poder és la base de l'èxit, no és suficient. I la guerra al País Valencià és tan complexa com un trencaclosques fabricat a partir de baronies, líders comarcals i delicats equilibris d'interessos. Un globus sonda llançat des de la premsa de València en el sentit que Ciscar podria eixir d'Alacant com a vice-secretari d'una executiva plena de «ciscaristes», i pactada amb **Lerma**, ha tret fum dels telèfons i ha apuntat per on poden anar les coses al congrés. A Alacant pot passar tot. Aquest és l'atractiu de la trobada.

Perquè, d'ideologia, no se'n parlarà gens ni mica, i, del projecte polític, són pocs els qui se'n preocupen. Per al PSOE, al cap i a la fi, es tracta, sobretot, de maneres, de mètodes, de criteris de gestió adaptats a una realitat que no pensen trasbalsar. Només els d'Esquerra Socialista creuen encara en la confrontació política. I no els va massa bé. Acudeixen al congrés amb una representació que a penes ultrapassa el 10%. No tindran més remei que esperar temps millors.

Deia **Maria Izquierdo** —secretària de política autonòmica al partit— que els congressos «regionals» del PSOE tenien poc sentit una vegada decidides les coses a nivell federal. Oblidava innocentment el repartiment de beneficis. La reunió d'Alacant és, sobretot, una espècie de junta general d'accionistes, on cadascú farà valer els seus trumfos, les xifres, el capital d'imatge i de gestió. És l'assemblea d'una organització que declara 22.800 afiliats i de la qual sorgiran canvis inevitables en la Generalitat.

La remodelació del Consell serà, probablement, una conseqüència immediata dels resultats del congrés, no sols perquè alguns directors generals poden passar a fer funcions en l'aparell del PSPV-PSOE, sinó perquè l'ocasió pot aprofitar per a retocar el govern valencià en els punts més febles.

Les conselleries de Sanitat (**Millana**), Obres Públiques (**Llombart**) i Agricultura (**Font de Mora**) en són les candidates. Malgrat que convé no excloure'n altres variants. Font de Mora, per exemple, fou objecte de rumors insistents de substitució amb un nom de recanvi: **Josep Carles Genovés**, delegat del govern en la Confederació Hidrogràfica del Xúquer. Ara, però, sembla que no perilla tant en el càrrec. Ja ho veurem.

A Castelló, la notícia d'aquests últims dies ha tingut dos colors: el de la sorpresa i el de la guerra intrapartidista. La sorpresa, l'ha protagonitzada **Josep Maria Febrer**, l'alcalde de Benicarló, que aspirava a entrar al PRD amb els de **Democràcia Valenciana** (¿se'n recorden? aquells que qüestionen **Monsonis** com a líder).

Doncs bé, Febrer ha tirat pel camí del mig i s'ha apuntat al PDP d'**Oscar Alzaga**, que lidera **Enric Beltran** al nord del país. D'altra banda, una colla indeterminada de membres de Democràcia Valenciana han demanat l'entrada al PRD i sembla que els ha estat acceptada. **Francesc Artola** —portaveu del grup— hi podria formar part.

La punyalada intrapartidista, l'ha practicada **Antonio Tirado**, l'alcalde de la capital de la Plana, que ha enviat una circular als ajuntaments de la «provincia» on reivindica la creació de la Universitat de Castelló. Amb el suport d'AP, la proposta ha estat aprovada per uns quants consistoris. Tirado s'enfronta, així, amb

Tirado contra Ciscar

AV. Gamir

el conseller **Ciscar**, que considera absurd multiplicar les despeses i el repartiment dels insuficients recursos de l'àrea, amb la creació d'una nova institució universitària.

A Almassora, AP votà a favor de la proposta i el grup socialista s'hi abstingué (no són de la corda de Tirado). **Castellón Diario**, periòdic d'un sector de l'empresariat, els dedicà una filípica des de les seues pàgines. Cadascú juga les seues cartes. La partida és divertida però poc edificant. I als valencians a peu, cada dia els interessa menys. «The Times are changing.»